

1. Aquelles preguntes que et fan o que et fas

- **A què aspira Esquerra el proper 9-M?**

A tenir un grup parlamentari propi de l'esquerra catalana al parlament espanyol.

La resta de forces d'esquerra són, al Congrés, sucursals de forces polítiques d'obediència espanyola. Esquerra va passar el 2004 d'un representant a vuit i aspirem a revalidar la confiança que la ciutadania de Catalunya va fer després de vuit anys de governs de la dreta espanyolista amb la complicitat de Convergència i Unió.

- **I a Madrid què se'ns ha perdut?**

Fins que els independentistes no siguem majoria i mentre Catalunya pertanyi a Espanya haurem d'anar a Madrid a defensar els nostres interessos. A reclamar allò que és nostre i a posar en evidència, com hem fet aquests darrers quatre anys, que pertànyer a Espanya és un mal negoci per als catalans i catalanes.

Sóm molt conscients que la feina important la tenim a Catalunya i és aconseguir una majoria social per a la independència amb l'horitzó fixat en el 2014 com a data d'una possible consulta a la ciutadania.

També podem dir, amb absoluta claredat, que si d'Esquerra depèn, el PP no governarà mai.

- **Però si vostès governen amb el PSOE, segur que votaran la investidura de Zapatero**

Esquerra a Madrid no ha governat amb el PSOE, no ha tingut un pacte estable de legislatura. Esquerra va establir acords puntuals i ha negociat llei a llei amb el PSOE durant tota la legislatura.

Aquests acords es van centrar principalment en els dos primers anys i Esquerra va ser l'artífex d'un gir cap a l'esquerra en polítiques socials del govern espanyol fins que Zapatero va pactar l'estatut amb CiU.

A partir de l'engany de Zapatero, el PSOE comença a pactar-ho tot amb CiU, inclosa la frustrada Presidència de la Generalitat que Mas va voler negociar a Madrid a canvi d'un Estatut absolutament rebaixat.

El PSOE ha legislatat durant 2 anys amb els vots d'Esquerra i 2 anys amb els vots de CiU.

- **I què diferencia aquests dos darrers anys de legislatura dels dos primers?**

En els dos primers es van aprovar lleis com el retorn dels Papers de Salamanca, es va derogar el transvasament de l'Ebre, es van aconseguir conquestes socials com que les persones del mateix sexe que vulguin es puguin casar. O, a més, vam aconseguir una modificació de la llei de finançament de partits que prohibeix els donatius anònims als partits polítics que fins la reforma proposada per Esquerra eren completament legals. O vam ser el grup parlamentari que va negociar la nova Llei estatal del Sòl amb el PSOE que preveu per llei una reserva mínima del 30% del sòl públic a habitatge protegit. O la Llei d'atenció a la dependència i a persones amb discapacitat, que universalitza progressivament l'atenció a la gent gran i amb discapacitats,

suposa que després de la universalització de la Sanitat a primers dels 80, és el pas més gran que s'ha donat en la consolidació de l'Estat del benestar.

En la segona part de legislatura ja ho hem vist: Pressupostos de l'Estat que no complien amb el que marca l'Estatut. Llei de Memòria Històrica que condemna els represaliats del franquisme que si volen algun tipus de reconeixement han d'anar pel seu compte als tribunals a reclamar. La llei de retorn dels Papers de Salamanca segueix al 50% de la seva aplicació perquè encara segueixen a l'arxiu de la ciutat castellana els documents de particulars i associacions. La llei de reforma de la Seguretat Social ha estat tímida. Tot i tenir 12.000 milions d'euros de superàvit, en els darrers Pressupostos de l'Estat, el Govern de Zapatero segueix al 0,69% del PIB en inversions en política social lluny del 2 per cent de mitjana europea.

I podríem seguir. Dels dos primers anys de legislatura, Esquerra n'ha estat part activa. En la segona meitat hem denunciat els incompliments i hem plantat cara, per exemple, sent l'únic grup català que en la negociació dels Pressupostos per a 2007 i 2008 —que no complien l'Estatut— hem presentat i mantingut fins al final una esmena a la totalitat per reclamar que es complís la llei, que es complís l'Estatut. El 2007 i el 2008 hem votat en contra dels Pressupostos del PSOE.

- **Els seus socis de govern a Catalunya, a Madrid no han fet res. Això és contradictori amb què segueixin governant amb ells.**

El PSC a Madrid sí que ha estat la gran decepció. Tot i comptar amb 21 diputats han estat completament invisibles perquè han actuat sempre com a diputats del PSOE i no del PSC. Els 21 diputats del PSC al Congrés dels Diputats han arribat fins i tot a votar en contra de sis lleis que el PSC havia votat a favor al Parlament de Catalunya. O han avalat amb el seu vot que l'Estatut valencià separi el valencià del català qualificant-lo d'*idioma valenciano*. O que hagin votat en contra del retorn íntegre dels Papers de Salamanca. O que alguns departaments de la Generalitat del PSC (com justícia i en algun moment Agricultura per exemple) hagin hagut de recórrer a Esquerra perquè defensés esmenes a les lleis estatals ja que els diputats del PSC a Madrid no es podien desmarcar del PSOE. El PSC va renunciar en el seu dia a tenir Grup Parlamentari a les Corts espanyoles i això, a la pràctica, ha fet que els diputats del PSC quedin absolutament subordinats al PSOE al Congrés.

Amb Iniciativa hem fet pinya en molts moments de la legislatura. Però el cert és que el fet que comptin amb només dos diputats i que a més estiguin integrats dins el grup estatal d'Izquierda Unida ha fet que en determinats temes hagin actuat en clau estatal com a diputats d'Izquierda Unida. Dos exemples: la Llei de la memòria històrica i els darrers Pressupostos de l'Estat que, a canvi de no sabem encara què, els dos diputats d'ICV van retirar l'esmena a la totalitat i van acabar votant favorablement als comptes; tot i que no incloïen cap compensació per als afectats del caos de Rodalies, ni garantien el compromís de compliment de l'Estatut en quan a inversions de l'Estat a Catalunya, o rebaixaven el fons d'atenció a la immigració creat a instàncies d'Esquerra el 2005 destinat a donar uns recursos extra als ajuntaments i a l'educació per donar resposta a l'arribada de nous immigrants.

És cert que a Madrid l'actuació dels socis del Govern d'Entesa no ha estat la que Esquerra hauria desitjat, sobretot dels 21 diputats del PSC. Això no és contradictori amb governar amb ells a Catalunya perquè al Principat tenim un programa de Govern, un full de ruta amb objectius traçats que s'han de complir i que la presència d'Esquerra al Govern és la millor garantia que així es faci, sempre amb l'objectiu de treballar per demostrar que allò que ens gestionem nosaltres funciona millor, que amb la independència viuríem millor.

És per això que durant aquests quatre anys hem estat l'Esquerra catalana útil a Madrid. I quan ens hem hagut de plantar —com després de la retallada de l'Estatut— ens hem plantat, hem estat l'Esquerra digna de Catalunya a Madrid.

2. Coherència i utilitat del vot a Esquerra

ZAPATERO? RAJOY? CATALUNYA!

El debat que interessa Catalunya no és el debat Zapatero–Rajoy. Ni qui guanya el debat. Zapatero? Rajoy? Catalunya segur que no.

El debat que interessa Catalunya no és el Zapatero–Rajoy. El debat que interessa Catalunya i els seus ciutadans és aconseguir un finançament just i proporcional a l'esforç que fem amb els nostres impostos.

El debat que interessa a Catalunya és si l'Estat es compromet de debò a invertir en infraestructures allò que ens pertoca i fer que les infraestructures que encara són propietat de l'Estat funcionin bé, com la Renfe i no només la xarxa de Rodalies sinó també els Regionals.

La bipolarització a què ens volen sotmetre Zapatero i Rajoy és l'Espanya en blanc i negre. La seva prioritat no és Catalunya, és Espanya. No ens hem de deixar entabanar per falsos debats, en que parlaran dels seus interessos, que com hem pogut comprovar no són els nostres.

NOMÉS ESQUERRA PLANTA CARA AL PP

Durant la majoria absoluta del PP d'Aznar, del 2000 al 2004, Esquerra, amb un sol diputat, Joan Puigcercós, va plantar cara al PP i es va fer respectar. L'electorat va premiar aquella feina fent créixer Esquerra d'1 a 8 diputats.

Mentre el PSOE hi pactava lleis tan regressives democràticament, com la Llei de partits, mentre el PSC beneïa i deïa amen a tot pacte PSOE-PP, mentre CiU va donar suport al govern Aznar a canvi d'oxigen pel darrer govern Pujol... Mentre tot això succeïa, Esquerra no en va deixar passar ni una. Esquerra tota sola va plantar cara al PP.

Esquerra ha continuat plantant cara a un PP que des de l'oposició ha fet bandera d'un anticatalanisme barroer. I Esquerra continuarà en el futur plantant cara al PP. Ni PSOE, ni PSC, ni CiU, només Esquerra és la garantia per barrar el pas al PP.

Allí on Esquerra és forta el PP és testimonial o extraparlamentari, com a les províncies de Girona i Lleida, les úniques de tot l'Estat on el PP no té cap diputat, perquè Esquerra els hi va prendre el 2004. I esperem que enguany Girona i Lleida continuïn sent "terra alliberada".

Sentireu a molts polítics que malparlen del PP. Que si tu no hi vas, ells tornen, que si són d'extrema dreta, que si són els hereus del franquisme. I aleshores perquè tots hi acaben pactant?

Els altres partits es deixen intimidar pel PP. El PSOE acaba fent la política espanyolista del PP perquè el PP no s'enfadi. Els de CiU acaben fent la política econòmica del PP perquè són companys de dreta, perquè tenen el mateix model de societat. Només Esquerra està lliure de complexos respecte el PP. Esquerra és el malson de Rajoy.

CiU VA DONAR SUPORT AL PP. I HO POT TORNAR A FER. NO ARRISQUIS EL VOT.

El famós “Plantarem cara” de la campanya de CiU del 1996 es va dissoldre com un terrós de sucre l’endemà de les eleccions amb el pacte del Majestic. Durant 8 anys CiU va donar suport a un PP, primer amb majoria relativa, i des del 2000 amb majoria absoluta, aprovant 7 dels 8 pressupostos de l’època Aznar. I si no van aprovar el 8è és perquè Aznar els va prorrogar.

El diari ABC entrevistava a principis de la darrera setmana de campanya el cap de llista de CiU, Josep Antoni Duran i Lleida, qui afirma: “Si Rajoy gana, no impediremos que gobierne pactando con el perdedor”. Més clar, l’aigua: Duran no impediria, podent-ho fer, que el PP governés l’Estat. Esquerra sempre combatrà democràticament el PP, i farà tot el possible per impedir que pugui fer efectives des del govern les seves polítiques anticatalanes.

QUE GOVERNÍ LA LLISTA MÉS VOTADA, SEMPRE, SENYORS DE CIU?

La teoria de CiU que governi la llista més votada però, és ben curiosa, doncs malgrat la retòrica sobre aquesta qüestió, allò cert és que, CiU governa a 18 municipis de Catalunya sense ser la força més votada:

Cabrera de Mar
Sant Quirze del Vallès
Ullastrell
Vallromanes
Castellbell i el Vilar
Corbera de Llobregat
La Granada
Palau-solità i Plegamans
Puigdàlber
La Roca del Vallès
Sant Celoni
Sant Pol de Mar
Aiguaviva
Blanes
Quart
Pont de Molins
L’Arboç
Els Pallaresos

En els quatre primers casos (Cabrera de Mar, Sant Quirze del Vallès, Ullastrell i Vallromanes) la força més votada va ser Esquerra. I qui governa és CiU, deixant Esquerra a l’oposició.

PROU DE RAUXA ESPANYOLA, VOLEM EL SENY DE LA INDEPENDÈNCIA

És insultant que el senyor Pizarro vulgui donar-nos lliçons de catalanisme, copiant un parell de frases de Josep Pla sense entendre ben bé que volen dir. Pizarro és un oportunista, un beneficiari del *pelotazo* com tants altres que ja coneixem.

El que hem de fer és fer el mateix que van fer els nostres pares i els nostres avis: tocar de peus a terra. És de seny continuar a Espanya? Amb una gent que no ens vol? No parlem dels familiars que puguem tenir a la resta de l'Estat, sinó dels militars que insinuen cops d'Estat amb l'excusa de l'Estatut, de l'Església que financia la COPE i l'odi als catalans, dels polítics que es burlen de la decisió del Parlament de Catalunya i retallen el nou Estatut.

Aquesta gent no ens vol. És de seny continuar amb gent que, a la que pot, ens agredeix? El que hem de fer nosaltres és tocar de peus a terra i reconèixer que ja n'hi ha prou i que hem de posar seny: deixar-ho estar amb Espanya, per què encara prendrem més mal.

El més de seny és la independència. Prou de la rauxa que suposa seguir lligats de mans i peus als capricis de Zapatero i de Rajoy. Prou de la rauxa que suposa no defensar-se dels que ens maltracten.

Catalunya no pot continuar pel camí de la irresponsabilitat de l'espanyolisme del PP i del PSOE. Ni en el temps del general Franco, que no podíem parlar en català ni dir ni piu, ens van acceptar. Ens voldran ara? El millor és la veritat, la sinceritat. Deixar-ho estar. La independència. Marxar per poder construir un futur en llibertat com totes les nacions del món dignes d'aquest nom.

Ja n'hi ha prou de la rauxa de l'Espanya que no compleix els seus compromisos, de l'Espanya del trens que arriben tard, de l'Espanya que deixa Barcelona a les fosques, de l'Espanya que abandona les infraestructures de Catalunya. És l'hora del seny de la independència.

ESQUERRA ÉS “3 en 1”: PLANTA CARA AL PP, CONDICIONA EL PSOE, ARROSSEGA CiU

Esquerra, el partit més antic de Catalunya, fundat per Francesc Macià, sempre ha plantat cara a la dreta espanyola, fos la CEDA de l'època republicana, fos la Falange franquista o l'actual PP. I continuarem plantant cara a aquesta dreta anticatalana, en solitari si cal, doncs ja sabem que PSOE, PSC i CiU no tenen tants escrúpols i sovint hi pacten.

Esquerra, el partit més antic de Catalunya, fundat per Lluís Companys, sap arribar a acords amb l'esquerra espanyola, el PSOE, ja des de l'època republicana, malgrat que massa sovint el PSOE no està a l'alçada.

Esquerra continuarà utilitzant la seva força per condicionar al màxim possible al PSOE, en polítiques socials, de radicalitat democràtica... com hem fet aquesta legislatura. Fent sovint, des de fora, el paper que el PSC és incapaç de fer des de dins. El PSC no és capaç de condicionar al PSOE perquè van a Madrid amb por. I Esquerra no té por.

Esquerra, el partit més antic de Catalunya, també ha sabut històricament arrossegar a la dreta catalana. Als anys 30 Esquerra arrossega la Lliga de posicions monàrquiques a republicanes, pel bé de Catalunya. Esquerra va arrossegar a CiU a una reforma de l'Estatut que Pujol havia rebutjat sempre. I Esquerra continua arrossegant a la dreta catalana, com demostra que per primer cop CiU mou fitxa i comença, tímidament, a parlar del dret a decidir. Sense una Esquerra forta res no es mou, tot continua rovellat.

ESQUERRA ÉS EL VOT ÚTIL, L'ÚNICA VEU DE L'ESQUERRA CATALANA A MADRID

L'única veu de l'esquerra catalana a Madrid és Esquerra. Perquè ni el PSC ni Iniciativa tenen grup propi al Congrés. Ni el PSC ni Iniciativa poden defensar amb veu pròpia les seves propostes. Ho han de fer a través del PSOE i d'Izquierda Unida i cap d'aquests dos partits tenen Catalunya com la seva prioritat.

L'única força que pot defensar els postulats de l'esquerra catalana a Madrid, sense interferències, amb total independència de cap força espanyola, és Esquerra.

Per això Esquerra és el vot útil de l'esquerra catalana, perquè som l'única veu de la gent d'esquerres i catalanista. Una veu que Madrid ha d'escoltar encara que no vulgui. Perquè parlem clar i català.

3. Vot útil d'esquerres al PSC? Vegeu els incompliments de Zapatero

- El primer i més flagrant incompliment: “Apoyaré el Estatut que apruebe el Parlament de Catalunya”. La promesa solemne d’aprovar l’Estatut pronunciada en campanya electoral des del Palau Sant Jordi el 13 de novembre de 2003 va quedar en la meitat de la meitat del que va aprovar el 90% dels representants polítics al Parlament de Catalunya.
- Tot i la retallada substancial de l’Estatut, a més hi ha un desplegament mandrós del text estatutari, com demostra l’absència de garanties per a un traspass en condicions del servei de Rodalies. O les incògnites amb el nou sistema de finançament en què no hi ha cap garantia que el Govern espanyol accepti un model que rebaixi el dèficit fiscal actual situat en 2.600 euros per català i catalana a l’any o el que és el mateix, el 10% del Producte Interior Brut.
- Manca de transparència i de respecte a les resolucions parlamentàries aprovades al Congrés i el Senat reclamant la publicació de les balances fiscals, element bàsic per a saber què paga en impostos cada territori i què rep en contrapartida en inversions de l’Estat.
- L’incompliment de promeses o deixar-les a la meitat ha estat la constant els dos darrers anys de legislatura, després del pacte de l’Estatut entre Mas i Zapatero. El president espanyol ha estat condicionat permanentment al què diran, a què dirà el PP.
- Aquesta excusa del PP ha servit en molts moments de la legislatura per rebaixar continguts en diverses lleis. La més flagrant, la Llei de la Memòria Històrica, una promesa del mateix Zapatero durant la seva investidura recordant el seu avi afusellat pels franquistes per republicà. La gran cosa de la Llei de la Memòria ha estat afirmar que el franquisme va ser il·legítim. La Llei ha condemnat els represaliats de la dictadura franquista a una doble humiliació: esperar 30 anys l’arribada d’aquesta llei i condemnar-los a un viacrucis judicial, en què si volen un reconeixement exclusivament moral, hauran d’anar a títol individual als tribunals amb les dificultats que això suposa per a persones d’avançada edat.
- L’Espanya plural de Zapatero ha quedat retratada amb la nul·la pluralitat existent, per exemple, en institucions controlades pel Partit Socialista com el propi Congrés dels Diputats. Ni traducció parcial de la pàgina web del Congrés, ni permís per efectuar intervencions inicials i breus en català dels parlaments al Parlament espanyol.
- Incompliment de l’acord parlamentari de juny de 2004 de no dificultar la presència internacional de les seleccions esportives catalanes. La millor demostració de l’incompliment, l’exclusió intencionada de la Federació Catalana de Patinatge de la Federació Internacional en l’assemblea de Fresno.
- Oblit total en el Pla Estatal d’Infraestructures del Corredor Mediterrani. Aquest eix de comunicacions és la porta d’entrada a Europa i es troba completament saturat i obsolet. Els territoris que componen l’Eix Mediterrani generen prop del 60% del PIB estatal i el 70% del conjunt d’exportacions de l’Estat.
- No haver tingut present alcaldes i institucions de les comarques de Girona en el traçat de la línia de Molta Alta Tensió i el traçat del TGV, tot i els diversos mandats parlamentaris que així ho reclamaven.
- Haver aprovat un Estatut del País Valencià que legitima els secessionistes lingüístics amb l’oficialització d’un suposat ‘idioma valenciano’.
- Incomplir la data d’arribada del TGV a Barcelona. Incomplir la seva promesa que abans del 21 de desembre de 2007 faria pública la proposta del Govern espanyol sobre la gestió de l’aeroport del Prat i la resta d’aeroports catalans.

- No aplicació completa de la Llei de retorn dels Papers de Salamanca ja que resten encara a l'arxiu de la ciutat castellana els documents de particulars i entitats. Només van retornar a Catalunya els pertanyents a la Generalitat republicana.

4. Feina feta a Madrid: objectius assolits

- Derogació del transvasament de l'Ebre.
- Mínim reconeixement institucional del català a Europa.
- Llei de retorn dels Papers de Salamanca.
- Retirada de les tropes espanyoles de l'Iraq.
- Demostració de la falta de pluralisme lingüístic de l'Estat i les seves institucions amb la batalla pel reconeixement del català al Congrés. Alhora, partides anuals de 12 milions d'euros als Pressupostos de l'Estat per a la promoció exterior i en les noves tecnologies del català.
- 50 esmenes de millora incorporades a la llei contra la violència de gènere.
- 10 esmenes de millora incorporades a la llei d'igualtat.
- Modificació de la llei d'estabilitat pressupostària que dificultava a les comunitats autònomes augmentar la despesa social en els seus pressupostos.
- El primer Grup parlamentari a plantejar la necessitat que l'Estat aturés el dèficit sanitari que patim i que l'Estat sufragués part d'aquest desequilibri.
- Aprovació a partir d'una Proposició de Llei d'Esquerra de la nova llei de finançament de partits polítics que impedeix els donatius anònims i injustificats a les formacions polítiques.
- Primer grup parlamentari que va arribar a un principi d'acord de la nova Llei del Sòl que garanteix un mínim d'un 30% de construcció d'habitatge protegit.
- Participació activa en la negociació del nou Estatut de l'Autònom que facilita, entre altres, la incorporació de familiars a la pròpia empresa.
- Participació determinant en l'aprovació de la nova Llei d'educació que derogava la LOCE del Partit Popular amb estreta col·laboració entre el Departament d'Ensenyament de la Generalitat i el ministeri estatal.
- Nova Llei d'universitats que garanteix l'autonomia universitària catalana i el repartiment de beques tenint en compte el cost de la vida de cada territori.
- Primer grup en la negociació d'un principi d'acord amb l'Executiu espanyol per a la Llei d'autonomia personal i d'atenció a les persones amb situació de dependència. Des de la universalització de la Sanitat a primers dels vuitanta no s'aconseguia universalitzar un dret com l'atenció domiciliària a les persones grans o que no es poden valdre per si soles.
- Aprovació de les esmenes plantejades a la Llei de qualitat de l'aire que incorporen el principi que paga més qui més contamina. Primera inclusió d'aquest principi en els impostos de matriculació dels vehicles fomentant així la reducció de la contaminació atmosfèrica.
- Inclusió en la Llei de desenvolupament sostenible del medi rural d'esmenes d'Esquerra que fomentaven que l'agricultura ecològica s'inclouï dins de les explotacions beneficiàries de manera prioritària dels suports inclosos en la llei i la potenciació del paper de la dona en aquest tipus de conreu, entre d'altres.
- Col·laboració en les gestions de reconeixement del poble gitano, del poble sahrauí o de les persones propietàries de diners de la República que el franquisme va deixar sense validesa legal.

Pressupostos de l'Estat 2005

- 400 milions d'euros d'inversions addicionals a Catalunya, el País Valencià i les Illes en els primers Pressupostos de l'Estat amb especial incidència en municipis governats per Esquerra.
- Aquests primers Pressupostos incorporaven fons d'acollida a la immigració amb 30 milions d'euros per als ajuntaments catalans.
- Fons d'atenció a la dependència per començar a garantir el desplegament efectiu i amb el finançament corresponent de la Llei que s'aprovaria un any més tard.
- Exempcions fiscals per a les empreses que reinvertissin els beneficis en modernitzar-se.

Pressupostos de l'Estat 2006

- 350 milions d'euros addicionals en esmenes introduïdes per inversions per a Catalunya, les Illes i el País Valencià, en especial en molts municipis governats per Esquerra.
- Pla de xoc per al sector tèxtil dotat amb 800 milions per a tot l'Estat comptant que la major part del sector es concentra País Valencià i Illes.
- Fons de rescat de peatges. Per primera vegada en la història en uns Pressupostos de l'Estat, insuficients, però van servir per al rescat inicial del peatge de Mollet.